

Teun van Vliet

Drank, vrouwen, de koers en de dood

Colofon

ISBN: 978 90 8954 210 6

© Guido Bindels

1e druk 2010

2e druk 2010

3e druk 2011

4e druk 2012

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Postbus 2532

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Coverfoto Guido de Visser

Vormgeving omslag en binnenwerk:

Evelien Veenstra

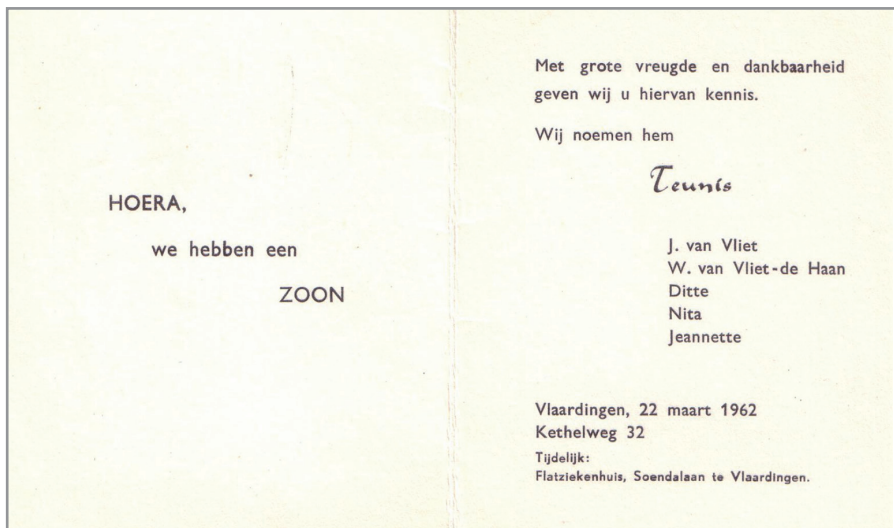
Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Teun van Vliet

Drank, vrouwen, de koers en de dood

Guido Bindels

Geboortekaartje.

De kleine Teun. Foto: privébezit.

Een kat met tien levens

Hij wijst naar een groot litteken op zijn buik. Souvenir van een chronische darmontsteking. Stoma gehad, maar stoma ook weer weg laten halen. Gewoon weer opgeknaapt! Die ritssluiting op zijn hoofd? Die is van zijn eerste hersentumor. Overleefd en genezen verklaard! Tot er een tweede volgde. Glioblastoom Multiforme. Graad IV. De ergste in zijn soort. De prognose: nog maximaal één jaar te leven. Opgegeven dus. Vier jaar geleden. Maar hij is er nog steeds en is ook vast van plan om nog een hele tijd hier te blijven.

Of het leven hem flink te pakken heeft gehad? Ach, het ligt er maar aan hoe je het bekijkt. Natuurlijk, al die chemokuren waren loodzwaar, dat hij opeens helemaal niets meer kon, zelfs zijn spraakvermogen kwijtraakte, was een behoorlijke klap, maar hij is wel gewend om te vechten. Geleerd van pa, die hem zo vaak het bloed onder de nagels vandaan haalde.

De stem van Teun van Vliet klinkt als een ontstemde piano. In horten en stoten vertelt hij zijn verhaal. Maar hij kan tenminste weer spreken. Elk jaar een klein beetje beter. De logopedist heeft hem uitgelegd hoe dat komt. Alle woorden zijn als het ware opgeborgen in een enorme ladekast. Elk woordje heeft zijn eigen lade. De

hersenen verzamelen in een fractie van een seconde de woorden die we nodig hebben om een vloeiende zin uit te spreken. Bij Teun gaan de laden één voor één open. Dat duurt natuurlijk langer, maar hij mag niet klagen. Elk jaartje tien procent vooruitgang. Honderd procent wordt het nooit meer. Tachtig procent is ook een mooi streven.

Gezond kun je Teun dus niet noemen, maar je hoort hem daar nooit over klagen. Geluk is een goede gezondheid en een slecht geheugen. Met het geheugen van Teun is niets mis. Toch is hij gelukkig. Als geen ander weet hij telkens weer een brug tussen wanhoop en hoop te slaan.

In begrafenisproza werd zijn leed al vele keren opgeschreven. En elke keer weer haalde Teun van Vliet slechts zijn schouders op. Al heeft de sluipmoordenaar hem nog zo beperkt in zijn dagelijkse doen en laten, hij slaapt er geen minuut minder van en opent elke ochtend weer met plezier zijn ogen. Natuurlijk zijn er weleens momenten van reflectie en angst, maar die zijn altijd zo weer voorbij. Hij heeft zich de kunst van de berusting eigen gemaakt.

Zijn vriendin Hennita, vader Jan en moeder Wennie, zijn kinderen Jenny, Jan en Jodie liggen er wel eens wakker van. Teun niet. Bang voor de dood was hij toen, tijdens die darminfectie, amper 27 jaar oud en al zwevend op het randje. Hij woog nog geen 45 kilogram en de artsen zeiden dat het elk moment afgelopen kon zijn. Ja, toen was er nog die vreselijke angst voor het einde, nu heeft hij daar geen last meer van.

Op de een of andere manier heeft hij altijd gedacht dat hij maar 34 jaar zou worden. Waarom? Geen idee. Dat zat gewoon in zijn hoofd. Nu is hij 48, dus heeft hij volgens zijn eigen filosofie al veertien jaar cadeau gekregen. Het kan niet anders dan dat iemand met zo'n instelling gelooft in een leven na de dood.

Natuurlijk! Je gaat me toch niet vertellen dat er niets meer is dan dit kleine wereldje. Wij zijn slechts een korreltje zand in het hele verhaal. Wat ons na dit leven wacht, is véél leuker.

Nog leuker wil hij eigenlijk zeggen, want ook nu zijn er, aan de schaduwkant van al die ziektes en problemen, veel leuke herinneringen. Vlaardingen, Kethelweg 32, daar stond zijn wieg. Drie oudere zussen had hij al: Ditte, Nita en Jeannette; eentje, Wennie, zou er later nog volgen. Een eigen kamertje had hij niet, maar het was thuis zoals het hoorde te zijn, warm, sfeervol en gezellig.

Teun, vernoemd naar zijn opa, bleek al snel een schoffie. Een fikkie stoken. Geweldig! Op het braakliggende terrein naast het huis, elke zaterdag weer. Als hij dan thuiskwam stonk hij uren in de wind en vroeg zijn moeder: "Je hebt toch niet weer met vuur zitten spelen, jongen?" Natuurlijk ontkende Teuntje in alle toonaarden. Op zaterdagavond kwam er steevast de zinken teil op tafel en werd hij van onderen tot boven gesopt.

Ondernemend was hij ook. Alles moest hij weten en uitproberen. Dus werd de kat van de grootouders bij de staart gepakt, rondgeslingerd en vanaf het balkon naar

beneden gegooid. Gewoon even kijken of ie daar tegen kon. Zelfs de sigaretten van moeder waren niet veilig. Vies, dat spul, je werd er misselijk van. Maar het stond wel stoer.

School was niet aan hem besteed. Daarvoor was hij te snel afgeleid en te ondeugend. Als er een vrachtwagen van de zaak van pa langs reed, vergat Teuntje gewoon op te letten, wilde hij meteen weten welke chauffeur erin zat. En dan moest de hele klas het horen ook. Huiswerk? Nee hoor. Alles was belangrijker en alles was vooral veel leuker dan school.

Schelmenstreken, hij zat er vol mee. Moeder kookte voor haar man en een chauffeur van de zaak wat karbonaadjes. Die stonden op het fornuis te pruttelen voor als de mannen na een lange werkdag thuiskwamen. Maar toen het zover was trof ma in de keuken een krukje aan. En een lege pan. Teunnnnn! Nee hoor, hij wist van niets. De volgende ochtend vond zijn moeder de afgekloven botjes onder zijn kussen.

De SRV-wagen van de melkboer was ook reuze interessant. Teun, net vijf jaar, had een aantal keren met die man mee mogen rijden en daarbij goed opgelet. Toen de melkboer een praatje met zijn moeder ging maken, zag Teuntje zijn kans schoon. Hij duwde het gaspedaal in en knalde even later aan de overkant van de weg tegen een boom. Een wonder dat hij niet ook nog door een auto werd geraakt, want ze woonden aan een drukke verkeersweg.

De kinderen Van Vliet. Van links naar rechts: Wennie, Ditte, Nita, Teun en Jeannette. Foto: privébezit.

Samen met de ouders. Foto: privébezit.

Schoolfoto met meester Klootwijk, streng maar rechtvaardig.
Teuntje zit rechts op de onderste rij. Foto: privébezit

De jeugd van voetbalvereniging MVV'27 bij de bruiloft van
een speler van het eerste elftal. Het kleinste mannetje van al-
lemaal is Teun. Foto: privébezit.

Hij groeide dus op tussen de meiden. Vader Jan was altijd bezig met zijn transportbedrijf. Die kwam meestal pas 's avonds heel laat thuis. Op z'n zevende verhuisde de familie Van Vliet naar Maasland, de plaats die Teun nog steeds omschrijft als 'de parel' van het Westland. Een pittoresk dorpje met een geheel eigen gezicht, ingesloten in de drukke Randstad.

Het Spreeuwennest werd zijn lagere school, meester Klootwijk was het hoofd. Streng maar rechtvaardig. Samen met zijn nieuwe maatje René van der Burgh haalde Teuntje ook nu weer veel kattenkwaad uit. Hun favoriete speelterrein was een enorme hooiberg naast het huis. Daar werd een gangenstelsel in gemaakt en speelden ze oorlogje en ontmoetten ze de eerste vriendinnetjes.

De liefde voor de fiets begon al op z'n achtste, toen er een Avondvierdaagse voor de plaatselijke bevolking van Maasland was. Teuntje deed mee en werd elke avond tweede achter die 'grote' van De Bruijn. Die had een echte racefiets, Teuntje niet. Maar die had dan weer talent. Terwijl hij toch eigenlijk een voetballertje was. Rechtsbuiten bij de jeugd van MVV'27. Vlug als water. Sandor Popovic, de ex-voetballer van Sparta en latere coach van Waregem en De Graafschap, was er hoofdcoach en voorspelde dat kleine, maar zo gedreven mannetje een mooie toekomst. Teuntje was bloedfanatiek en kon er niet tegen als er anderen in het team waren die de kantjes eraf liepen. Hij wilde van niemand afhankelijk zijn en met wielrennen was hij alleen afhankelijk van zichzelf.

Ik was een echt strebertje. Dat had ik van mijn vader. Die zei ook altijd: Als je iets doet, dan moet je het goed doen.

Hij kon slecht tegen zijn verlies. Zus Nita wist dat hij daarom zelfs vals speelde tijdens een spelletje kaarten. Ach, laat hem dan maar winnen, anders is het huis te klein en worden die kaarten toch boos in de rondte gesmeten, dachten ze dan. Toch noemen zijn zussen hem zo vele jaren later een gemakkelijke jongen.

Als enige kreeg hij in Maasland wel een eigen kamer. Beneden. De meiden hadden boven hun rijk. Twee op een kamer. Jeannette had een tweepersoonsbed. Dat was wel handig. Zeker toen er een keer een vriendinnetje, Hetty, langskwam. Glimlachend stond ze de ruimte af aan haar broertje. Totdat de ouders thuiskwamen en even controleerden of Teuntje wel in zijn eigen bed lag. Toen waren de rapen gaar. Vooral voor Jeannette. Die kreeg straf. Omdat zij aan het nachtelijke avontuurtje van haar broer had meegewerkt. Een maand lang vroeg thuis zijn. Protesteren was zinloos.

Van de andere kant hadden de meiden ook wel ‘plezier’ van Teuntje. Die al opmerkelijk vroeg de financiële pagina’s in de krant las en nogal zakelijk ingesteld bleek te zijn. En spaarzaam. Dagobert Duck noemden zijn zussen hem en ze leenden uit zijn grote glazen fles vol muntjes die hij hier en daar had gespaard weleens ongemerkt wat centen. Teuntje hield toen ook al van mooie kleding, had bijvoorbeeld Slazenger-truien. Maar o wee als je die een keer pikte, dan was er echt ruzie. Hij was zuinig op zijn spullen.

Verwend werd hij zeker niet. Bij de familie Van Vliet regeerde pa immers met strenge en harde hand. En ma was de lieve moeder, die ervoor zorgde dat het altijd gezellig was thuis en dat er wat lekkers te drinken was als je uit school kwam. Ma, die huiswerk overhoorde en die altijd heel royaal was naar anderen toe. Vrienden, vriendinnetjes, de deur stond open. Mee-eten? Geen probleem. Blijven slapen? Ook goed. Vooral in de weekeinden was het druk in huize Van Vliet. Met paardenvolk vanwege de meiden. En natuurlijk met wielervrienden, niet alleen van Teuntje, maar ook van Nita, die bij de Becksploeg fietste.

Teuntje viel vanaf het allereerste begin op vanwege zijn kleine postuur en zijn aanvalslust. Vooral met dat laatste deed hij zijn vader een groot plezier. Hij kreeg van hem dan ook al snel een spiksplinternieuwe racefiets. Merk Gitane. Een blauwe. Het kleinste maatje dat er te koop was. Ook maakte pa hem lid van wielervereniging De Coureur.

Het was in die beginjaren als rennertje vooral een kwestie van wennen aan de tweede plaats. Want, al deed Teuntje nog zo zijn best, al viel hij nog zo vaak aan, echt slim was hij toen nog niet. Meestal had hij zijn kruit al verschoten voordat de finish in zicht kwam. En dan was er altijd Jos van der Bergh, die grote, sterke jongen, die hem in de sprint versloeg. Geeft niet, zei pa dan, dat wordt later geen echte coureur, jij wel!

Voor vader Jan deed Teun alles. Opgeven? Nooit! Lekgereden en kansloos? Toch doorploeteren! Sommigen

beweren zelfs dat Teuntje altijd bewust demarreerde op de plek langs het parcours waar zijn vader stond. Zelf ontkent hij dat.

Het leven van de familie Van Vliet kwam meer en meer in het teken van het wielrennen te staan. Zeker toen ook Nita ging koersen. Niet op een mooie nieuwe fiets, maar op een veel te grote tweewieler van pa, want die vond het diep in zijn hart eigenlijk een jongenssport. Zij dertien jaar, hij tien jaar; broer en zus trokken veel met elkaar op. Samen trainen en samen op vrijdagmiddag de fietsen poetsen in het kantoor van pa. Zelfs de kettingen moesten telkens worden uitgekookt. Want als de fiets niet tiptop in orde was, werd er niet gekoerst. Je wilt coureur worden of niet.

De zus kon tijdens de trainingen al snel het broertje verslaan in de sprint. Logisch, ze was immers 3 ½ jaar ouder en reed met een zwaardere versnelling, iets wat Teuntje door zijn vader absoluut werd verboden. Maar als je hem aan je wiel had hangen reed je hem nooit meer los, herinnert Nita zich. Als ze haar broertje in de spurt klopte lag dat natuurlijk altijd aan haar. Of ze was te vroeg aangegaan, of juist te laat. Of ze had zo over de weg geslingerd dat hij er gewoonweg niet meer voorbij kon. Altijd had Teuntje wel een smoes, maar opgeven deed hij nooit. Hij vrat nog liever zijn stuur op.

Al trainend werden er door de kinderen heel wat kilometer-tjes weggetrapt. Met een vast groepje. Nita, haar vriendin Dimphy en de jongens Karel Dupont, Ron Meeldijk, John van der Hoeven en, later, ook Wim van

der Burgh, Leo van der Meer en Appie Stolk. Teuntje was verreweg de jongste van het stel, maar had daar geen moeite mee. Hij vond het prachtig, vooral als het groepje elkaar uitdaagde. Van de dijk door het hoge gras naar beneden, wie durfde? Hij natuurlijk!

Sprinten was de rage. Bij elk verkeersbord dat ze tegenkwamen. Vaak vervloekte Teuntje zijn vaste verzetje, een doortrapper. Met een versnellinkje van 48 x 20 door het Westland, zonder even je beentjes stil te kunnen houden. Eigenlijk best wel gevaarlijk in de bochten, als een trapper de grond raakte, maar pa's wil was wet en de versnelling heilig. Je kon volgens hem alleen maar een echte coureur worden als je zo soepel was als een kat en vanuit die souplesse zou je dan vanzelf tijdens de wedstrijden later wel een zwaardere versnelling kunnen ronddraaien. Zo moest het zijn en niet andersom.

Er was trouwens nog een gouden regel thuis: alle uren voor twaalfen dat je in bed lag telden dubbel. Dus om 21.00 uur naar bed, maakte niet uit hoe oud je was. Anders? Niet naar de koers!

Alles konden de kinderen op fietsgebied krijgen, maar niets voor niets. Voor wie verzaakte, hetzij met trainen, hetzij tijdens de wedstrijden of met de bedtijden, was er geen pardon. Leven als een monnik was het motto. Als je iets doet doe je het voor 100 procent en niet voor 99 procent. Alles voor de fiets, de fiets en verder niets. Niet alleen in de zomer, maar ook in de winter. Dan werd er naar de wielervebaan in Schiedam getrokken. En natuurlijk naar Sportpaleis Ahoy.

‘Ahoy op Zondag’ was in die tijd een fenomeen. Altijd druk, immens populair. Hele gezinnen met tassen vol eten en een thermoskan met koffie. Lekker binnen, waar het warm was en vermaak werd geboden. Zondagochtend vroeg uit bed. Brood met eierkoek eten. Een geklutst rauw ei met suiker opslurpen, brrr, zo vies, maar wel goed voor het sportieve lijf.

Door zijn kleine postuur en zijn nooit versagende aanvalslust werd Teun van Vliet al snel de lieveling van het publiek. Vijfduizend mensen op de tribune juichten voor een tienjarig knulletje, dat zijn eerste lauwerkrans kreeg omgehangen en zo al vroeg merkte dat applaus en aandacht verslavend zijn.

Vader Jan stond dan als een vorst op het middenterrein en genoot ervan. Moeder Wennie zat hoog op de tribune, ver weg van haar man, die met zijn luide stem nog wel eens voor enige ophef kon zorgen. Want pa Jan had er geen moeite mee als er niet werd gewonnen, als je maar had aangevallen. Deed je dat niet dan dreigde hij je fietsje in stukken te zagen en iedereen mocht dat horen.

Volgens zus Nita kon je het bij hem niet snel goed doen. Zij kon daar minder goed tegen dan Teun.

Het fietsen zorgde vaak voor de nodige strijd thuis. Als Teun ‘in’ was, was ik ‘uit’ en andersom. Maar ondanks die ‘rivaliteit’ zijn Teun en ik altijd heel goed met elkaar omgegaan, we troostten of hielpen elkaar juist als dat nodig was. Ik heb nog verschillende foto’s waarop je hem achter het ereschavotje ziet

Ahoy op Zondag, in die tijd een fenomeen. Vijfduizend mensen juichten voor een tienjarige Teun, die een lauwerkrans kreeg omgehangen en zo al vroeg merkte dat applaus en aandacht verslavend zijn. Foto: privébezit.

staan als ik een prijs had gereden. Dan was hij net zo trots op mij als ik op hem als hij iets presteerde.

Doordat we zoveel jeugdijaren met elkaar hebben doorgebracht en dezelfde passie, het wielrennen, deelden, heb ik juist met hem een hele speciale band.

Teun kon overigens beter tegen de druk die onze pa ons oplegde dan ik. Dat is ook de reden waarom hij het heeft gered en ik op mijn negentiende het bijltje erbij neergooide. Ik werd er letterlijk ziek van. Teun ging er op een gegeven moment dwars tegenin, werd er ook slimmer in.

De liefde voor de sport is ons niet echt bijgebracht, wel het presteren en het altijd tot het uiterste gaan. Dat stond voorop. Bloed, zweet en tranen, het cliché klopte bij ons helemaal. Ik kon er niet meer tegen. Teun ging gewoon door, bleef ook een kwajongen, die tussen de bedrijven door zijn streken uithaalde en daar plezier in had.

Toch was er thuis naast alle wielconfrontaties dus ook plaats voor warmte en gezelligheid. De kinderen moesten veel, maar er kon ook veel. Zo bracht Teun altijd leuke coureur-tjes mee naar huis. En vaak bleven die slapen. Zus Jeannette hield er zelfs haar eerste jeugd-vriendje aan over. Harry Akkermans. 's Avonds kwam die stiekem naar haar kamer geslopen om een kusje te stelen. Spannend. Gelukkig had pa er niets van gemerkt. Misschien mocht zij, Jeannette, ook wel ietsjes meer dan Teun.

Toch geloof ik ook dat die strengheid Teun als wielrenner ver-

der heeft gebracht. Natuurlijk was het leuk geweest als Teun het transportbedrijf van pa had overgenomen. Maar toen duidelijk werd dat Teun dat niet wilde en dat hij wielrenner wilde worden, heeft pa niet moeilijk gedaan en er financieel alles aan gedaan om een en ander mogelijk te maken. Maar dan moest hij er wel voor leven!

Voor wat hoort wat, was het principe dat we eigenlijk allemaal meekregen thuis. Pa trok die instelling ook door bij het paardrijden. Ditte en ik reden paard, hadden zelfs eigen paarden, kregen privéles. Kosten noch moeite werden gespaard. Mits je maar je best ervoor deed, je spullen schoonhield en natuurlijk goed presteerde tijdens wedstrijden.

We kregen allemaal al vroeg bijgebracht dat je zelf ook wat moest doen. Er was eigenlijk geld genoeg in die tijd, maar je kreeg nooit zomaar iets. Als je buiten de kinderbijslag om nog extra spullen wilde, moest je maar gaan werken. Wij hebben als kinderen met elkaar wekelijks duivenwagens schoon-gemaakt. Aan het einde van het jaar kreeg je dan een leuk bedrag via de duivenvereniging. Ze stonden altijd bij ons op het erf, dus pa had ervoor gezorgd dat we die klus konden klaren en ook nog wat konden verdienen. Zelf heb ik met mijn jongste zus ook in de tuinkassen gewerkt. Vanaf mijn veertiende, elk weekend. En toen ik zestien werd ook nog eens bij de bakker. Er is ons altijd bijgebracht dat je moest werken voor je geld.

Het beste bijbaantje van Teun bleek al snel het wielrennen. In elke categorie viel er wel wat prijzengeld te verdienen. En later, toen hij amateur was, kon hij zijn portemonnee spekken door bij het Theaterbureau van

Jacques Senf te gaan werken. Een baantje met ‘status’, dat was wel iets voor hem. Zeker als hij in de mooie Mercedes van de baas mocht rijden. Daarmee maakte hij indruk op de meisjes. Op Ria Jordaan bijvoorbeeld. Totdat hij een keer, nota bene op het eigen bedrijfsterrein, de bolide tegen een vrachtwagen parkeerde. Toen was het snel gedaan met de pret.

Nou ja snel, Teuntje stapte op zijn veertiende al regelmatig achter het stuur van een auto. Tot hij op een ochtend werd aangehouden door de politie, die naar zijn rijbewijs vroeg. Teuntje loog glashard dat hij dat per ongeluk thuis had laten liggen, dat het in een ander jasje zat, en vroeg de agent beleefd of hij het later op de dag niet op het politiebureau kon komen laten zien. Dat kon. Als hij tenminste eerst zijn naam en gegevens opgaf. Dirk van Vliet, geboren op 11-1-1958 klonk het overtuigend.

Dirkje is de naam die in het paspoort van zijn zus Ditte staat. Inderdaad, geboren op 11 januari 1958. Teuntje belde meteen zijn oudere zus, legde het verhaal uit en verzocht haar met klem diezelfde dag nog met haar rijbewijs naar het politiekantoor te gaan. De dienstdoende agent, een andere dan de verbalisant, zei nog dat er op de papieren die hij had gekregen, stond dat het om een man ging, maar van de familie Van Vliet is eigenlijk niemand op haar of zijn mondje gevallen. Dus zei Ditte, in rok en op hoge hakken, verontwaardigd dat de bewuste agent beter even naar de oogarts kon gaan, want zij was toch overduidelijk een vrouw. Ook hier kwam Teun weer mee weg. Het is typerend